

**Simo Mraović**

**Strah dobiva odlike spektakla**

**Strah dobiva odlike spektakla**

neprijetno mi je, toda  
 ne pojavljam se na otokih  
 tam, gotovo  
 ponoči kamenje zeha in  
 stoka, kot da se kotali.  
 morda je napolnjeno z vsemi  
 ljudmi, ki nemirno spijo  
 in z oklepi školjk  
 ko jih ni videti  
 ponoči  
 na otoku  
 kjer nisem bil, kot tudi ne v prstih  
 novorojenčka, ki jih  
 zrak lovi in spleta  
 v dišeče tanke lističe  
 objema, toplota iz  
 razneženih vek noči.  
 v zrak  
 začenjam spuščati  
 zveri, zaprte v predalu  
 glej, pojedle bodo zvezde  
 glej, razparale bodo noč  
 popile bodo mesec  
 in začepile me bodo v grlo.

**Na tvoja okna**

Padal je droben sneg, kot jesen, na tristo  
 korakov neopazno, na tvoja okna. Sneg je

bil tako droben, da so se mi oči spremenile  
 v samoto. Oči v snegu. V nekoč veliki stavbi,  
 pred Praško ulico, je stanoval moj prijatelj  
 in njegova bivša žena Rijek. Zaustavil sem se na tem  
 mestu, malo sem pogledal navzgor, proti njenemu  
 stanovanju, hiše tukaj nikoli niso imele rdečih  
 streh, potem sem se spomnil njegove žene, ko  
 je nekega večera oblekla drugo obleko, ko  
 smo mešali alkoholne pijače in izmenoma  
 bruhal. Mislim, da smo pekli tudi toast, ali pa sem  
 pomešal že dva ali tri dogodke. Imela  
 je energijo, ki se delno spreminja v čarovnijo,  
 delno pa se razblinja, kadar se znajde sama.  
 Ničesar več se ne spominjam.

### Prstan spomina

Kakor trave, kakor morje  
 jemljem v usta nebo.  
 Kakor školjka, kakor kamen  
 se odpiram in trd sem  
 na dnu kosti.  
 Nekajkrat sem zaspal,  
 medtem ko so me v tišini pokopališča  
 pokopavali v mladost.  
 Kje sem! se z gnusom pogledam.  
 Ustavil se je avtomobil,  
 ujet je in zadušen.  
 Vsi smo prijatelji.  
 In vsi svetniki in ostali, ki so  
 služili vojsko.  
 Dvonožno ali štirinožno.  
 Največji med nami sedi kakor  
 nezaščiten toplo sonce.  
 Visoko je in vsakemu bo  
 daroval korak svetlobe.

### Sistematično razvnanje poželenja

Že nekaj let je, odkar si umrl.  
 Za darilo sem dobil šah, ki si ga kupil

svojemu sinu, ko je končal življenje.  
 Tudi eno tvojo fotografijo, ki jo  
 čuvam kot Kristusovo kri, imam.  
 Vampirji jedo fotografije,  
 a jaz jih uničujem z zračno puško,  
 vstavim prave metke in flajs, flajs,  
 ni jih več, vendar spet pridejo.  
 Stopil bom v stik z njimi.  
 Če so močnejši, bom stradal kakor rože,  
 ki sem jih negoval v akvariju zvoka.  
 Če ne bo šlo drugače,  
 bom tvojo sliko pojedel,  
 to je edini način,  
 da te ohranim.

### Glasovi, obljubi mi

iz treh medsebojno prepletenih verig  
 sem naredil stroj za hitro in  
 bolečo smrt. Lahko se nakašljaš.  
 Povsod po svetu brstijo  
 molekularne ure. Hočem slišati, kako se  
 trga drobovina zida. Pa ne slišim nič.  
 Zvoki so lepljivi, pozno ležejo.  
 Skoraj vsi bolniki so umrli, vitamin  
 C jih ni zaščitil pred smrtjo.  
 Smrt velja tako za ljudi kot za ostala  
 živa in neživa bitja. Grizljaj sem  
 dušikovo bazo, pomešano z neko napačno  
 formulo. Ti si edina oseba, ki je v  
 tem pismu omenjena. Zato skušaj  
 dobiti fotografijo srca. Stegni se,  
 spadaš v vrsto kulturnih pojavov.

### Nočem se vrniti

ta oblika, ki vlada v tebi,  
 ta oblika, podobna neizrekljivemu  
 in vsemu, kot med drugim  
 nekaj različnega od asimetrije,  
 kot nekaj drugega, nekaj kot

potenca, ta oblika,  
 oblika protiuteži,  
 ki teži,  
 da bi izravnala vse z vsem,  
 nebo z zemljo  
 in dušo s telesom,  
 ta oblika nečesa, kar se bori s travami,  
 z idejami zaustavljenih slik,  
 z nakopičeno bolečino,  
 ta neslišni veter  
 jeseni  
 v vsakem mestu  
 vnema vsa srca.

### O Fransis, Fransis

o draga Fransis,  
 popolnoma nesrečna si,  
 ljubiš sončni zahod  
 in okrasne motive.  
 Vsak lik, ki se ga dotakneš,  
 je oblečen, nor in polrazumljiv.  
 Niti eden ni kriv. Vzdolž pejsaža,  
 digresije, vzdolž sijaja topov,  
 čim manj obtožnic, toliko bolje.  
 Pravzaprav zelo neprijeten položaj,  
 – odgovori Fransis.

### Napaka, Madona, nasproti

Profesor Baltazar  
 v ozki črni ulici  
 posiljuje Baltazargrad,  
 trajba bele prodnike  
 narisanih lutk,  
 toda prijatelj ni isto  
 kot gneča v foyerju  
 ali krik v  
 Madison Square Gardnu,  
 to je luminiscenca,  
 pravi Nostradamus  
 ali Stanislaw Leszczynski

**Grožnja mestom**

pred šestimi leti si odkrila gore Gvineje Bissao,  
 ali je to običajna količina spomenikov,  
 vse dokler ti po krvi teče patetika morja,  
 vse dokler si svet neobičajnih fusnot,  
 skupaj z vrati odškrnjenimi  
 k vsemu, kar lahko postane mogoče,  
 vse dokler skrivaš inventar duše,  
 izkazuješ spoštovanje NOMADOM LEPOTE  
 in skušaš zrušiti mit.

**In ti ne boš nikdar umrl**

In šele ko sem ob zori  
 navil uro,  
 da bi me zbudila čez sto let,  
 sem začutil, kako strašno je vse to.  
 Visoko, na vrhovih dreves  
 nad mojim oknom,  
 plapola noč,  
 v kateri nisem mogel spati,  
 tedaj nenadoma, uživajoč  
 v tej svoji premetenosti  
 in dušeč se od bolečin,  
 sem se naslonil na ograjo  
 norega gnusa.  
 Šele napol odpočitega od sveta  
 me je prebudil krik.  
 S polno majhnih, namočenih  
 spominov so jokale one.  
 Stresal sem se, nisem  
 bil več pripravljen.

Prevedel Jure Potokar